

ה"ת 1585/10/20 - אמנה נגאר נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

ה"ת 1585-10-20 נגאר נ' מדינת ישראל

בפני	כבוד השופטת שרית קריספין
מבקשת	אמנה נגאר
	ע"י ב"כ עוה"ד גאלב/לביא
נגד	
משיבה	מדינת ישראל
	ע"י ב"כ עו"ד פוקס

החלטה

בפני בקשה לפי סעיף 34 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש)[נוסח חדש], התשכ"ט - 1969 (להלן - הפקודה), שעניינה, החזרת רכב חשמלי מסוג טרקטורון (להלן-הרכב), השייך, לכאורה למבקשת.

מעיון בתיק המשטרה עולה, כי ביום 16.5.20, בשעה 21:00 לערך, הבחינו שוטרים בנהג, במהלך סיור שגרתי בתל אביב, ברחוב רבי נחמן מברסלב, בסמוך לבית מספר 13, כאשר הוא נוהג ברכב, בניגוד לכיוון התנועה המותר ברחוב וללא קסדה לראשו.

השוטרים עיכבו את הנהג לתחנת המשטרה ותפסו את הרכב.

הראיות בתיק החקירה כוללות, בין היתר: דו"חות פעולה, דו"ח בדיקת רכב על ידי סייר - בוחן משטרה, תמונות של הרכב והודעת הנהג, אשר נחקר על מספר עבירות, לרבות, נהיגה בזמן פסילה וללא רישיון נהיגה תקף.

טיעוני המבקשת פורטו בכתב הבקשה ובהרחבה, בדיון, כמפורט בפרוטוקול וכך פורטו גם טיעוני המשיבה.

בתמצית, טענה המבקשת כי היא שרכשה את הרכב וזאת עבור בנה הקטין וכי לנהג אין כל זכות ברכב וכן, נטען כי טרם הוגש כתב אישום כנגד הנהג וספק אם יוגש.

המבקשת נחקרה על ידי ב"כ המשיבה.

בתמצית, טענה המשיבה, כי לא הוכחה בעלות בלעדית של המבקשת ברכב וכן, כיוון שמדובר ברכב שאינו חוקי ואסור לנהוג עליו, בכוונתה לבקש בסוף ההליך את חילוט הרכב או השמדתו.

דין והכרעה

סעיף 32(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969 (פסד"פ) קובע את הסמכות של: **"שוטר לתפוש חפץ, אם יש לו יסוד סביר להניח כי באותו חפץ נעברה, או עומדים לעבור, עבירה, או שהוא עשוי לשמש ראיה בהליך משפטי בשל עבירה, או שניתן כשכר בעד ביצוע עבירה או כאמצעי לביצועה".**

סעיף 34 לפסד"פ, קובע כי **"על-פי בקשת אדם התובע זכות בחפץ, רשאי בית-משפט השלום לצוות כי החפץ יימסר לתובע הזכות או לאדם פלוני, או שינהג בו אחרת כפי שיוורה בית-המשפט - הכל בתנאים שייקבעו בצו".**

במקרה שבפני קיימת מחלוקת באשר לבעלות ברכב. לשיטת המבקשת, הרכב נרכש על ידיה, עבור בנה הקטין, ללא ידיעת הנהג ואין לנהג כל זכות קניינית בו.

לשיטת המשיבה, כיוון שהנהג הוא בעלה של המבקשת והשניים מתגוררים יחדיו, חזקה כי הרכב נמצא, למעשה, בבעלות משותפת.

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים, לרבות המבקשת עצמה, מצאתי כי טענת המבקשת בדבר בעלות בלעדית ברכב, דינה להידחות וזאת מהנימוקים הבאים:

1. מדובר ברכב מסוג טרקטורון, אשר לטענת המבקשת, נרכש במסגרת עסקה עם אדם אלמוני, באמצעות הפלטפורמה הדיגיטלית של אתר האינטרנט "יד 2". המבקשת לא הציגה כל ראיה באשר לאופן ביצוע העסקה והמיומן הנדרש, שיהיה בהם כדי לתמוך בטענה כי עשתה זאת מחשבון בנק שהוא שלה בלבד, ללא ידיעתו או שיתופו של הנהג - בעלה.
2. הרכב נרכש, לדברי המבקשת עצמה, עבור בנה הקטין ומשלא הוצגה כל ראיה אחרת, הרי שלנהג אותן זכויות הוריות ביחס לבן הקטין כמו למבקשת עצמה ורכוש של קטין, נמצא למעשה בבעלות הוריו עד הגיעו לבגרות.
3. לא הוכח בפני כי למבקשת או לבנה הקטין, הייתה חזקה בלעדית ברכב.

מכאן, כי גם אם למבקשת עמדה הזכות להגיש את הבקשה שבפני, מכח בעלות משותפת עם הנהג, הרי שלא הוכח כי יש לה זכות בלעדית ברכב ולפיכך, אני קובעת כי לא נפל פגם בהחלטת המשיבה בדבר תפיסת הרכב, בהסתמך על סעיף 32 (א) לעיל.

באשר לרכב עצמו, כעולה מדו"ח הבדיקה של רס"ב יצחק אדרי, מדובר ברכב חשמלי מסוג טרקטורון, נעדר תו תקן, אשר מהירותו המתוכננת על פי מד המהירות, הנה 12 קמ"ש בלבד, אך בפועל, הרכב נמדד, באמצעות מכשיר ממל"ז, נוסע במהירות של 32 קמ"ש (אחרי הפחתה).

עוד ציין השוטר, כי מדובר ברכב שהנהיגה בו אסורה בכביש וככזה, אינו מצריך רישום במשרד הרישוי או רישיון נהיגה.

מן האמור לעיל עולה, כי ספק אם תוכל המשיבה לייחס לנהג עבירות כלשהן, מלבד עבירה על תקנה 21 (א) לתקנות התעבורה וזאת מכח היותו עובר דרך ויש לכך משמעות רבה בנוגע להמשך החזקת הרכב לצורך השמדה או חילוט בסוף ההליך המשפטי.

מתמונות הרכב ניתן לראות כי מדובר בטרקטורון קטן יחסית, ספק צעצוע ספק רכב חשמלי, שאף כי נאסר עליו לנוע בכביש, אין למעשה מניעה כי יעשה בו שימוש אחר, למשל בשטח פרטי.

בש"פ 342/06 חב' לרגו עבודות עפר בע"מ נ' מדינת ישראל:

"..בצד זכותו של אדם לחופש אישי עומדת גם זכותו לקניין, המקבלת ביטוי מיוחד במהלך הליך פלילי ביחס לחפצים של חשוד או נאשם (או צד שלישי) הנתפסים ומוחזקים בידי המשטרה בהקשר לחשד לביצוע עבירות. שיקולי האיזון הנדרשים לעניין פגיעה בחירות האישית של נחקר או נאשם אינם בהכרח זהים לאלה החלים באשר לפגיעה בזכות הקניין, בשל עוצמתם השונה של זכויות יסוד אלה במדרג זכויות האדם. עם זאת, קווי הבחינה ומסגרת הניתוח החוקתי דומים אלה לאלה, בשל התכלית המשותפת העומדת ביסוד חובת האיזון: להגביל את מידת הפגיעה באדם - הן בגופו והן ברכושו, עד למינימום ההכרחי הנדרש להשגת האינטרס הציבורי. כך הוא לעניין מעצר אדם, וכך הוא לעניין תפיסת חפצים בטרם נשפט והורשע.. כשם שלעניין מעצר תיבחן השאלה האם קיימת עילת מעצר, ואם כן, האם ניתן להגשים את תכליתו באמצעות חלופה שפגיעתה פחותה, כך הוא ביחס להמשך החזקת חפץ תפוס. יש לבחון האם מתקיימת עילה להמשך תפיסתו בידי המשטרה; ואם כן, האם ניתן להגשים את תכלית התפיסה באמצעות שחרור החפץ בכפוף להגבלות מידתיות אשר תגשמו את התכלית הטמונה בתפיסה, בד בבד עם מיתונה והחלשתה של הפגיעה בזכות הקניין של האדם. השאלה היא, במילים אחרות, אם קיימת "חלופת תפיסה" אשר תגשים את מטרת התפיסה בדרך שתפגע פחות בזכות קניינו של בעל הזכויות בנכס.

לאורך השנים הבהירה ההלכה הפסוקה כי לא הרי קיומה של עילה לתפיסת חפץ, בהכרח כדין המשך ההחזקה בו בידי המדינה (בש"פ 6689/99 (2) 471, 464). גם אם עשוי להתקיים מקור סמכות לתפיסת חפץ מלכתחילה, אין בכל מקרה עילה מתחייבת להמשך החזקתו בידי הרשות בטרם נסתיימו ההליכים המשפטיים, ועשויה לעלות השאלה האם נמצא אמצעי מידתי שיש בו כדי לאזן כראוי בין האינטרס הציבורי המבקש לשמור על פיקוח המדינה ביחס לחפץ, לבין זכותו של הפרט לממש את זכויותיו לגבי החפץ גם אם מימוש זה עשוי להיות כפוף למגבלות".

ברע"פ 1792/99 גאלי נ' משטרת ישראל צ"ן כב' השופט חשין:

"..לא ייעלם מעינינו, כי המשך החזקת החפץ שנתפס בידי המשטרה יש בו כדי לפגוע בזכות הקניין של הבעלים - מעבר לפגיעה שהייתה בעצם התפיסה - ומכאן עשויה שתילמד חובה המוטלת על המשטרה - ועל בית-המשפט בשיבתו לביקורת על מעשי המשטרה - לבדוק ולמצוא לא אך אם תפיסת הנכס נעשתה לתכלית ראויה אלא גם אם המשך החזקת הנכס בידי המשטרה אינו פוגע בבעלים במידה העולה על הנדרש. לשון אחר: שומה עליו על בית-המשפט לבדוק ולמצוא אם קיימת חלופה אשר תשיג את תכלית "מעצרו" של הנכס, אך פגיעתה בבעל הזכות בנכס תהא פחותה מן הפגיעה בו אם תמשיך המשטרה ותחזיק בנכס".

דהיינו, בית המשפט נדרש לבחון האם ניתן ליישם את העילות מכוח נתפס החפץ והתכלית למענה מבוקשת המשך תפיסתו, באמצעות חלופות אשר מידת פגיעתן אינה עולה על המתחייב בנסיבות המקרה.

בב"ש 22262/09 אלי רבוח נ' מדינת ישראל, בערר על החלטת בית משפט לתעבורה, נקבע:

"ככל שמדובר בתפיסה לצורך ההליך המשפטי, הרי שניתן.....לתעד את הטרקטורנים בצילומים מתאימים, אשר ימחישו לבית המשפט, אם וכאשר יוגש כתב אישום....מה היה מצבם של הטרקטורנים בעת תפיסתם (נטולי קשת התהפכות, חסרי לוחית זיהוי וכו')".

בבע"ח 31120-01-10 עודד בר ואח' נ' מדינת ישראל, בו נדון עניין תפיסת קורקינט חשמלי, נאמר: "צדק בית משפט קמא, כאשר קבע כי יש לאבחן בין הלכה זו לנסיבות המיוחדות, נשוא ערר זה. הכלים התפוסים בידי המשיבה הינם כלים ממונעים, אשר השימוש בהם מסוכן ואסור על פי חוק ומכאן שהשבתם לידי העוררים תסכן את ציבור משתמשי הדרך ותסכל את תכלית התפיסה, הרחקת הכלים מרחובה של עיר....כאמור, הכלים התפוסים, השימוש בהם אסור ויש להרחיקם מן השוק למען שמירה על שלומם ובטחונם של הציבור".

במקרה שבפני, הרכב תועד בתמונות וניתנה לגביו חוות דעת ולמעשה, אין מחלוקת בין הצדדים לגבי סוג הרכב. עם זאת, יש צורך לוודא, כי הרכב לא יוכל לנסוע במהירות שיש בה כדי לסכן הן את הנוהג בו והן את עוברי הדרך וכי ייעשה בו שימוש זהיר, בשטחים המתאימים לכך.

לסיכום, לאחר שבחנתי את מכלול הנסיבות בתיק, מצאתי כי אין מניעה להשיבו לידי המבקשת, בכפוף לתנאים הבאים:

1. המבקשת או הנהג לא יעלו כל טענה, בהמשך ההליכים, כנגד סוג הרכב שבנדון ונתוניו הטכניים, כפי שנקבעו על ידי המשיבה וייתנו תצהירים ברוח זו.
2. המבקשת תפקיד סך של 6000 ₪ במזומן או בערבות בנקאית, אשר יוחזרו לה רק לאחר שתציג אישור ממוסך מורשה, על החזרת הגבלת המהירות של הרכב, למהירות שנקבעה במקור על ידי היצרן.
3. המבקשת או הנהג יחתמו על ערבות עצמית בסך 12000 ₪, אשר תחולט במידה ויעשה שוב שימוש ברכב במקום ציבורי, המוגדר כחניון, כביש או מדרכה או שיימצא כי הגבלת המהירות שלו הוסרה בשנית. ערבות זו תעמוד בתוקפה למשך 3 שנים מהיום.
4. הפקדה במזומן על סך 3000 ₪, אשר תוחזר למבקשת בתום ההליך המשפטי כנגד הנהג.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, ט"ו חשוון תשפ"א, 02 נובמבר 2020, בהעדר

עמוד 4

הצדדים.